

[Dræbøye]

vi vil ikke være kede af det, hvis man kan sætte tempoet op til mere end det i lovforslaget skitserede, således at det bliver en altomfattende ordning tidligere end i 1983; tværtimod ville det være ønskeligt, om det kunne ske, og også det er noget, som man efter vores opfattelse bør overveje nærmere.

Selve lovgivningens økonomiske, skal vi sige fordelingskriterium kan måske nok give anledning til nogle problemer, hvis man opfatter det som en fuldstændig ramme for, hvad kommunerne skal foretage sig med hensyn til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløsheden. Man vil afsætte et bestemt beløb pr. indbygger, men da der ikke er nogen særlig god overensstemmelse imellem kommunernes indbyggertal og det antal ungdomsarbejdsløse, de har, vil nogle kommuner have rimeligt med penge til at løse opgaverne, andre ikke, og det er klart noget, der vil skabe vanskeligheder. Om det kan løses ved den justering af loven, som foreslås i lovforslagets nr. 3, hvorefter de penge, der ikke anvendes, skal gå tilbage til statskassen til videre brug, er noget, vi vil se nærmere på under det kommende udvalgsarbejde.

Vi kan altså love ministeren en positiv udvalgsbehandling, men selvfølgelig som alt andet ikke uden kritiske undersøgelser.

Tyroll (VS):

Jeg tror, at jeg i samtlige de år, jeg har været her inde i folketinget, har hørt hr. Lawaetz komme med sine beklagelser over, at han ikke har kunnet få de arbejdsdrengene eller arbejdspigerne tilstrækkelig billigt, som han tidligere har kunnet få, fordi der ikke længe var en så lang periode mellem de unges skolegang og deres indtræden på arbejdsmarkedet som 18-årige. De beklagelser er jeg selvfølgelig efterhånden ved at være træt af at høre på, men det er helt klart, at det er disse profitinteresser, de borgerlige partier og hr. Lawaetz kommer med igen og igen. For hvad er det store paradoksproblem i forbindelse med den arbejdsløshedsudvikling, vi har? Det er, at der går op imod 200.000 arbejdsløse, som bliver betalt for at gå passive i forhold til den produktion, som de ellers kunne udføre. Der kunne mageligt produceres til en værdi af 30-40 mia kr., hvis disse unge var i arbejde. Hvad er årsagen til, at de ikke er i arbejde? Det er simpelt hen, at ka-

pitalisterne nægter at lade deres produktionsmidler bruge, for de kræver 1-2 mia kr. mere i profit for at lade de 30-40 mia kr. producere. Det er situationen i en nøddeskal. Det er de paradokser, der eksisterer i det kapitalistiske samfund, der skal brydes med, så der ikke er nogen, der besidder disse produktionsmidler, som kunne være i anvendelse. Så kunne vi få den arbejdskraftsreserve, der er, i anvendelse, bl. a. med at producere en masse af de goder, som der samtidig er behov for på en masse områder: daginstitutioner, skoler osv.

Et andet paradoks er, at regeringen nu kommer med et forslag om, hvordan man skal prøve på at bøde på den manglende beskæftigelse for de unge – og det er et væsentligt problem – men samtidig med at man siger, at der nu skal stilles nogle midler til rådighed, er man i færd med at foretage nedskæringer på det kommunale område. Man skærer rask væk aktiviteter bort, man har foretaget finanspolitiske stramninger og skabt arbejdsløshed, sådan at den udvikling, der har været, rent faktisk viser, at de beskæftigelsesprogrammer, som regeringen og socialdemokratiet har lagt frem, ikke har kunnet holde trit med den arbejdsløshedsudvikling, der har været. Det er selvfølgelig meget rart at kunne tilsøre den arbejdsløshedsskabende politik, man ellers gennemfører, ved at sige: ja men vi har lavet dette på ungdomsarbejdsløshedsområdet ved at lade kommunerne give nogle beløb til beskæftigelse af unge rundt omkring i landet.

Vi har tidligere afvist det forslag, der her foreligger. Det gjorde vi sidst, fordi vi ikke kunne få gennemført, at man fjernede den tilskudsordning til de private arbejdsgivere, som er forbundet med dette her. Den 1-2 mia kr., som jeg forsøgte at skematisere før, som kapitalisterne forlanger at få betalt for at få de unge i arbejde, vil man altså have at det offentlige nu skal betale. Lønarbejderne skal til at betale dem til de private arbejdsgivere over deres skatter osv., for at der kan komme beskæftigelse.

Vi har påvist, at der var muligheder for at tage fat på disse problemer, at der var mulighed for bl. a. at pålægge arbejdsgiverne at oprette lærepladser, at der var mulighed for at sikre praktikpladser til EFG-lærlinge ved at pålægge forskellige arbejdspladser, alt ef-